

Quán trọ cuộc đời

ISSN: 2734-9195 16:43 22/10/2026

Tôi không còn sợ việc phải rời đi hay sợ những cuộc chia ly. Bởi tôi đã hiểu thế nào là sống trọn vẹn từng phút giây hiện tại, thế nào là thưởng thức một tách trà từ lúc nóng hổi cho đến khi nguội lạnh...

Tôi thích những ngày có nắng ngọt. Vừa bước chân ra cửa, đã nghe tiếng gió reo vui và tiếng lá xào xạc chạm vào nhau giữa khoảng trời trong trẻo.

Cũng có những ngày, đường phố chợt dịu lại trong cơn mưa chiều muộn. Mưa rơi phập phồng bong bóng trên mặt đường, cuốn trôi những hối hả còi xe và vội vã của đời người. Trong khoảng không mờ mịt hơi nước ấy, tôi tìm cho mình một góc nhỏ dưới mái hiên của một "quán trọ" ven đường. Đứng trú chân ngắm nhìn lớp mái lá đung đưa theo từng hạt mưa rơi, tôi gọi cho mình một tách trà nóng.

Làn khói mỏng manh bốc lên từ lòng tách sứ trắng, tỏa ra hương thơm thanh ngát. Bàn tay tôi ôm lấy thân tách, hơi ấm từ từ thấm qua từng kẽ tay, sưởi ấm cái lạnh đang ngấm dần vào da thịt. Bất giác, nhìn làn khói xoay tròn rồi tan vào khoảng không trống rỗng, tôi bất chợt nhận ra: Cuộc đời này, chẳng phải cũng đã bày ra vô số quán trọ giữa những chiều mưa hay sao?

Dường như những "quán trọ" như thế hiện diện khắp mọi nơi trong kiếp người. Đó có thể là một không gian hữu hình. Căn phòng thuê chật hẹp gần bó qua những năm tháng tuổi trẻ bôn ba, chiếc ghế đá công viên trú tạm một cơn mưa rào, hay góc cà phê quen thuộc tìm về mỗi khi tâm hồn trầy xước... Quán trọ cũng có thể là những cõi tạm vô hình trong tâm tưởng.

Một ánh mắt thấu cảm gật đầu chào nhau giữa hai người xa lạ, một nụ cười chia sẻ từ cụ già ngồi bàn bên cạnh, hay một bờ vai ta từng may mắn tựa vào trong giai đoạn chông chênh nhất của cuộc đời.

Bản chất của quán trọ là cõi tạm. Bất kỳ ai sinh ra, lớn lên, ngược xuôi trên muôn vạn nẻo đường rồi rốt cuộc cũng chỉ là những kẻ lữ hành ghé qua. Chẳng một ai sở hữu vĩnh viễn không gian này, cũng chẳng một ai có thể ở lại mãi mãi. Mọi thứ chúng ta cầm nắm trên tay từ danh vọng, tiền tài, chiếc áo lạnh lạnh hay

thân xác vẹn nguyên hóa ra đều là những điều "vay mượn" của đất trời. Chiều nay, ngồi dưới mái hiên nhìn mưa giăng kín lối, giữ bỏ lớp bụi đường bám trên vai áo, tôi mới giật mình thấy mình nhỏ bé và trần trụi biết bao.

Và rồi, chính từ những khoảng lặng ngắn ngủi nơi quán trọ, trong lòng tôi lại trỗi lên một niềm khao khát thâm lặng.

Tôi nhìn người lữ khách đang ngồi bàn đối diện đang gật gù theo tiếng nhạc, nhìn cụ già tỉ mẩn lau từng chiếc tách sứ và thấy lòng mình tràn ngập một sự quyến luyến thiết tha. Tại sao cuộc đời lại luôn bắt chúng ta phải đóng vai một kẻ trọ? Tại sao cứ phải là ghé qua một thời gian rồi đi?

Tôi không muốn làm vị khách qua đường chỉ biết bước đến rồi vội vã gói gém hành lý rời đi. Tôi muốn ở lại. Tôi muốn cắm rễ tình cảm của mình vào góc quán này, muốn kéo dài thêm từng phút giây ấm áp, muốn giữ chặt nụ cười của người đối diện và ôm trọn khoảng trời bình yên này thêm chút nữa.

Sự giăng co ấy đã tạo ra một vết xước khế hằn vào tâm khảm. Bản năng con người là khao khát gắn kết vĩnh cửu, muốn xây tổ, muốn thuộc về. Nhưng quy luật của quán trọ lại vô tình đến khắc nghiệt: mưa tạnh, trời quang, ai rồi cũng phải đứng dậy trả tiền trà và tiếp tục bước đi. Có những mối lương duyên ta tha thiết muốn giữ lại suốt đời, cuối cùng cũng chỉ là cùng nhau trú mưa trong vài phút ngắn ngủi. Đôi khi, nỗi đau lớn nhất không phải là lúc giông bão kéo đến, mà là khoảnh khắc nhận ra trái tim mình muốn giữ chặt, nhưng thời gian cứ

lặng lẽ đẩy ta về phía trước, buộc phải buông tay.

Đã có lúc, tôi tự hỏi: Nếu tất cả chỉ là tạm bợ, nếu mọi cuộc gặp gỡ đều định sẵn ngày chia ly, thì những tha thiết này có ý nghĩa gì? Ngụm trà đầu tiên chạm môi sao mà mang vị chát đắng đến tái tê. Đó là vị đắng của những mất mát, của những lần vỡ mộng khi nhận ra mình không thể níu giữ nổi một bóng hình hay một khoảnh khắc đã qua. Đỉnh điểm của nỗi đau là khi ngồi ôm lấy tách trà, nhìn mưa lay lắt trên cành cây ngoài cửa sổ và cảm thấy mọi điểm tựa trong đời dường như đều tan biến dưới chân.

Ngay trong lúc chới với giữa ngổn ngang cảm xúc ấy, một sự thức tỉnh khẽ khàng lay động cả trái tim và tâm trí tôi.

Tôi nhận ra nhiều người quanh mình, vì biết cuộc đời là quán trọ, nên đã chọn sống như một "khách trọ" hời hợt. Họ sống tạm bợ ngay trong chính căn nhà của mình, không dám vun trồng một chậu cây, không dám mở lòng yêu ai hết mình vì sợ ngày chia ly sẽ tổn thương. Họ đi qua cuộc đời như một bóng mờ lạnh nhạt, gánh trên vai những oán hận, ích kỷ và hơn thua phù phiếm. Để rồi khi tiếng chuông điểm giờ rời đi, họ mới bàng hoàng nhận ra mình chưa từng thực sự sống, hai bàn tay trắng và lòng trống rỗng, chẳng có lấy một ký ức ấm áp để mang theo.

Không! Tôi nhận ra mình có thể ghé qua vô vàn quán trọ, nhưng nhất quyết không chọn sống một cuộc đời như quán trọ.

"Không sống đời quán trọ" nghĩa là dẫu biết căn phòng thuê chỉ là chốn dừng chân vài ngày hay vài tháng hay vài năm, ta vẫn sẵn sàng lau dọn sạch sẽ, treo lên tường một bức tranh ấm áp và trồng một chậu hoa ngát hương ở ban công. "Không sống đời quán trọ" nghĩa là dẫu biết cuộc vui nào rồi cũng tan, người bên cạnh rồi có thể phải rẽ sang con đường khác, ta vẫn chọn yêu thương bằng trọn vẹn sự chân thành, cắm rễ sự hiện diện sâu sắc của mình vào từng giây phút ở bên nhau.

Dẫu biết chẳng thể ở lại một quán trọ mãi mãi, điều đó cũng không khiến khoảng thời gian trú chân trở nên vô nghĩa. Trái lại, chính vì biết chuyến dừng chân này là hữu hạn, từng cái nắm tay mới thêm phần ấm áp, từng nụ cười mới trở nên lung linh và mỗi phút giây hiện diện mới thực sự là vô giá. Chúng ta đâu thể sống hời hợt như kẻ dạo chơi qua kiếp người. Chúng ta chọn dẫn thân, sống tử tế và sâu sắc trong từng tắc thời gian được ban tặng.

Trời tạnh hẳn. Vạt nắng chiều xuyên qua những giọt nước còn đọng lại trên kẽ lá, lấp lánh như những viên ngọc trong suốt. Tôi nhìn xuống bàn. Tách trà nóng

ban này giờ đã nguội. Khói không còn bay, thân sứ cũng chẳng còn tỏa hơi ấm nồng nàn như ban đầu. Tuổi trẻ của chúng ta, những cuồng nhiệt, nồng nổi và cả khao khát níu giữ vội vã, rồi cũng sẽ nguội đi như tách trà ấy.

Tôi nhẹ nhàng nâng tách trà nguội, nhấp ngụm cuối cùng.

Kỳ diệu thay, nơi cuống họng không còn vị chát, cũng chẳng còn sự nóng hổi vội vã. Động lại duy nhất lúc này là một dư vị thanh mát, sâu thẳm. Dư vị ấy lan tỏa chậm rãi, thấm đượm vào tâm trí, mang lại cảm giác an yên đến lạ kỳ. Hóa ra, khi mọi nồng nhiệt ban đầu qua đi, khi sự giằng xé muốn giữ lại đã lắng xuống thành niềm chấp nhận dịu dàng, cái còn lại cuối cùng của một đời người chính là thứ dư vị ngọt ngào của thấu hiểu, tử tế và lòng biết ơn.

Tôi đặt tách trà xuống bàn, mỉm cười gửi lời cảm ơn thầm lặng đến quán trọ, đến cơn mưa chiều và cả những lữ khách đã cùng tôi trú chân. Bước ra khỏi mái hiên, hít một hơi thật sâu không khí trong lành sau mưa, tôi vươn vai chào đón chặng đường phía trước.

Dù chặng đường tiếp theo có nắng cháy hay lại giăng mưa, tôi biết lòng mình đã đổi khác. Tôi không còn sợ việc phải rời đi hay sợ những cuộc chia ly. Bởi tôi đã hiểu thế nào là sống trọn vẹn từng phút giây hiện tại, thế nào là thưởng thức một tách trà từ lúc nóng hổi cho đến khi nguội lạnh, và làm sao để giữ cho dư vị cuộc đời mình luôn ngọt ngào, bình yên và kiên định cho đến tận phút giây cuối cùng.

Tác giả: **Hoàng Thị Tuyết Nhung**